

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja a poštino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četr let 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobijo se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Kaj je Bismarck razodel?

Poročali smo že v političnem ogledu, da je stari Bismarck te dni v svojem listu »Hamburger Nachrichten« razkril tajno zvezo, ki je bila med Nemčijo in Rusijo od leta 1880. do 1890. Vsled te zveze bi Nemčija ostala neutralna, ako bi prišlo takrat do vojske med Avstrijo in Rusijo. Ako bi Francija napadla Nemčijo, bi mi morali pomagati Nemčiji, ako bi pa Rusija zaradi balkanskih homati napadla nas, pa bi Nemčija roke križem držala.

Ali bi pa res Nemčija o vojski med Avstrijo in Rusijo roke križem držala? Ne, nikakor ne! Ravno v onih desetih letih je Bismarck vedno in vedno zahteval več vojakov. Čemu? Francije se mu ni bilo bati, ker je trozveza že obstala in imajo Nemci več in boljnih vojakov, kakor Francozi. Železni Bismarck je zato tirjal toliko vojakov, da bi jih sklical pod orožje, ako bi Avstrija bila od Rusov premagana, in bi z njimi raztegnil nemško mejo dol do Trsta!

Avstrija je vsled trozveze Nemčiji popolnoma zau-pala, knez Bismarck pa nas je tako varal! In tega figamozha neprenehoma v zvezde kujejo pri nas oni Nemci, ki slišijo na ime narodnjaki ali nacijonanci, tudi še zdaj, ko se je zvedelo, kake nevarne spletke je delal proti naši državi! »Marburgerca« se je predrznila ravno te dni imenovati Bismarcka največjega poštenjaka. Daleč so že prišli ti veliki Nemci; kajti nobenih pravih pojmov nimajo ne o avstrijski domovini, pa tudi ne o poštenju.

Pa še dalje gredo nemški narodnjaki. Neki nemško-narodni poslanec je to razkritje naravnost imenoval Bismarckovo oporoko ali testament. Bismarck je hotel nemško vlado in nemški narod opozoriti nato, kaj jima je v korist. Nemčija se namreč ne more razširiti na zapad ali proti vshodu, temveč le na južno stran, do Jadranskega morja. Nemški narodnjaki bi torej radi, da razpade Avstrija, in da se vse one dežele, ki so nekdanj pripadale k nemškemu cesarstvu, pridružijo Nemčiji.

Kdor ima le nekoliko bistre politične oči, je moral tudi to davno uvideti. Ali pa dunajska vlada to spozna? Mislimo, da mora to spoznati, če dozdaj ni, pa vsaj za-naprej, in da ne bode pustila, da bi se Slovani »na steno pritiskali«. Zlasti mi Slovenci, ki smo vedni toli zvesti Avstrijci, pričakujemo, da se že vendar enkrat ustavi ponemčevanje naših otrok ob meji, po mestih in trgih ter da se nastavijo pri nas slovenski uradniki.

Sicer pa mora tudi vlada gledati nato, da se Avstrija prej ko prej odkriža take hinavske prijateljice, kakor je Nemčija, in si poišče drugo zvezo. Rusija nam v onih letih ni napovedala vojske, daši so k temu toli podpihivali mnogi nemški, ruski in ogerski, od Bismarcka podkupljeni listi. Ali torej Rusija ne bi bila dobra zaveznica? Gotovo! In kadar si bodeta prijateljsko

Avstrija in Rusija podali roki, takrat bode začela poje-mati neznosljiva nemško-narodna in ogerska ošabnost, in obstoj Avstrije bode zagotovljen še za stoletja in stoletja.

Redke pesmi, goste solze.

to je v naših časih tužna usoda našega slovenskega kmeta. Milo se stori človeku, če nazaj pomisli, kako veselo življenje je bilo v starih časih po slovenskih planinah in po solnčnih vinskih goricah. Radi so šli ljudje na delo in čas so si krajšali z veselimi petjem. Živeža so imeli v obilnosti, zemlja je več rodila, plačila so bila pa veliko manjša; ko je vse odrajal, ostalo je še kmetu zadosti, da družini ni bilo treba pomanjkanja trpeti. Ženitovanja so obhajali po tri dni, ker se jim vina ni škoda zdelo, katerega so dosti v kleti imeli. Pravi ná-rodni praznik je bil na Martinovo, ko se je novo vino krstilo; čez krib in plan se je glasila vesela slovenska zdravica. Kakošen je bil pa letos Martinov god? Nismo pokukali v vsako kmečko hišo, pa lahko uganemo, da ni bilo veliko veselih, pač pa mnogo čmernih in žalostnih obrazov. V krajih je trta po trtni uši pokončana, v drugih krajih je toča vse poklestila, in kjer so še kaj pridelali, je kapljica vsled vednega deževja kislá in prazna. Velika revščina je v krajih, koder je toča gospodarila, in teh krajev je letos mnogo; ljudje ne vedó, s čim se bodo čez zimo preživili.

Tako je v naših dneh za kmeta jo in gorje. Tužni glas o kmetovi bēdi je bil že tako močen, da je predril tisto meglo, ki loči visoko gospódo od navadnih ljudi, in celó visoka vlada na Dunaju je začela spoznavati, da je treba kmetu pomagati, da se ne podere najime-nitnejši steber, na katerem sloni človeška družba. Vlada je nekoliko znižala zemljiški davek, dovolila je prosto prodajo živinske soli, predelala je domovinsko postavo v korist kmečkim občinam in slednjič je obljubila po-stavo za ustanovo posilnih kmetijskih zadrug. To so res nekatere kapljice kmetom v tolažbo, toda veliko jim z njimi tudi ni pomagano: dobrota nove domo-vinske postave se bo pokazala še le čez deset let, zemljiški davek se ni za toliko znižal, da bi se kaj po-znalo, kmetijske zadruge pa še niso narejene. Kmetu v pomoč je torej storjen komaj prvi začetek, treba bo več storiti, ako se mu hoče res pomagati. Poslanci, ki so voljeni od kmetov in za kmete, imajo torej še dovolj opraviti. Pa tudi kmečki gospodarji sami, morali bi se več pobrigati za svojo lastno korist. Tožiti in jadiko-vati nič ne pomaga; ob nedeljah in praznikih naj bi se zbirali v svojih bralnih društvih, katerih imamo že veliko, naj bi se posvetovali o svojem stanju in naj bi